

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 223.

75de Møde.

Torsdagen den 13de Juni.
(Forts.)

At alle Tiender om kort Tid skulle gaae over til at blive fast bestemte, fordi det forelagte Udkast bliver Lov, betvivler man af flere Grunde; det vil f. Ex. ordentligviis ikke skee der, hvor den samme Mand er Eier baade af Jorden og af den derpaa hvilende Tiende, og som oftest ei heller der, hvor Jorden endnu ikke benyttes eller for det Første agtes benyttet til Kornproduction o. s. v.

Man troer, at der er flere Grunde end den i Udkastet omhandlede Tiendedeel til, at Tienden ei endnu overalt er fast bestemt, og blandt disse kunne vistnok med Føie nævnes de ofte temmelig betydelige Omkostninger, Skulde Overgangen af Tienden til en fast aarlig Afgift blive fuldstændig, maatte det skee ved, at den blev paabuden som en tvungen Foranstaltning overalt i Landet, men de betydelige Omkostninger, som derved vilde finde Sted, forekommer det ikke Udvalget rigtigt, at anvende paa en dog ikke fuldstændig Ordning af det hele Tiendeforhold, og ikke svarende til den Nytte, derved vilde opnaaes. Disse Omkostninger synes det rettere at anvende til en Foranstaltning, hvorved Tienden i det Hele afloses.

Da denne Foranstaltning, som ovenberørt, maa være nærførestaaende, har man ei heller troet, at man nu bør gaae ind paa saadanne yderligere Forandringer i den gjældende Tiendelovgivning, som man ellers vilde tilraade; dog maa Udvalget ved denne Leilighed udtale, at det sikkert vilde være uønsket, om Ministeriet paany indskærpede Tiendecommissionerne saameget som muligt at indskrænke Omkostningerne ved deres Forretninger og navnlig tagttage, hvad der i sin Tid er tilkjendegivet ved Cancelli-Skrivelserne af 22de August 1826, 3die Marts 1827 og 26de August 1840.

ad § 1.

Ved Bestemmelsen i denne § har man ingen Betænkelighed. Det synes i sig selv rigtigt, at denne en Tiendedeel bortfalder i alle Tilfælde, ligesom den alt efter den bestaaende Lovgivning bortfalder i enkelte.

ad § 2.

Ved denne Paragraph har man havt større Betænkelighed, især fordi det ikke kan nægtes, at den deri indeholdte Bestemmelse kunde misbruges, navnlig til at fortrædige smaa Eiendomsbesiddere, der af Frygt for Omkostningerne ved Tiendevederlagets Ansættelse af Tiendecommissionen kunde bringes til at indgaae paa en mindelig Overenskomst om et større Vederlag, end der retfærdigen burde have været paalagt, men, da de nugældende Bestemmelser kunde have medført omtrent lignende Resultater for Tiendeierne, uden at man dog deraf har, saavidt Udvalget bekjendt, mærket nogen Ulempe, har man ikke troet at burde fraraade denne Bestemmelse, idet man maa erkende, at det er meest principmæssigt, at Retten til at fordræ Tienden forandret til en fast Afgift, tilkommer baade Tiendeier og Tiendeveder. Ordet „Tiendetager“ i samme Paragraph forekommer Udvalget at være mislydende, da derunder kan forståes Forpagtere af Tienden, hvilket sikkert ikke kan være Meningen. Det sees ei rettere, end at der under Tiendeier ret vel kan forståes Beneficiarer, Lehnbesiddere o. s. v., og at altsaa Ordene „Tiendetager eller“ kunne udgaae.

Udvalget indstillter altsaa, at den forelagte Lov udkommer og at Ordene „Tiendetager eller“ i §-2 udgaae.

Ordføreren (Dahl): Det høitæredede Thing vil af det fremlagte Lovforslag allerede vide, at det i det Væsentlige gaaer ud paa, at forandre 2de Bestemmelser i Lovgivningen om Tiendevesenet i Danmark af 8de Januar 1810,